

РЕШЕНИЕ

№ 15314

гр. София, 21.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 06.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **13079** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на К. Ж. – гражданин на А., чрез адв. Г. срещу Отказ от 18.11.25г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], Република А. по заявление от 29.09.2025г.

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, издаден в противерачие с материалния и процесуалния закон, като не са съобразени фактите от действителната фактическа обстановка. Заявява се в жалбата нарушение на чл.6 и чл.13 от ЕКПЧ, тъй като жалбоподателят, който е албански гражданин има желание да ес установи и да работи в Република Б., като негов приятел го е насочил към български работодател в областта на строителството. Преминал е успешно интервю и а постигнал съгласие да работи за работодателя „Веста строй БГ“ ООД, работодателят е подал документи за издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ в Дирекция „Миграция“ и е предоставен достъп до пазар на труда за срок от 3 години. В определения 20- дневен срок кандидатът е предприел действия за издаване на виза тип Д като задължителна стъпка за завършване на процедурата, съгласно ЗЧРБ.

Постановен е отказ, който е немотивиран и не са посочени кои от представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Според жалбоподателя, той е представил достатъчно документи при подаване на заявлението, които обосновават целта му. В случай, че е възникнало някакво съмнение относно истинските причини да иска виза за дългосрочно пребиваване, той е следвало служебно да събере допълнителни данни, респективно да изиска от заявителя за виза да представи допълнителни писмени доказателства. Като не е сторил това е нарушил чл.7, ал.2 и

чл.9, ал.2 от АПК, касателно преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства. Претендира се в жалбата присъждане на разноски по делото.

В о.с.з. жалбоподателят се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата и моли да се уважи. Представя списък за разноските в размер на 665,27 евро, като ги претендира за присъждане. Постъпили са писмени бележки на 14.04.2026г.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република Б. в [населено място], Република А. не се явява и не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 18.11.2025г. подписан от ЗКС на РБългария в [населено място], Република А. на К. Ж. – гражданин на А. е отказано издаване на виза тип „Д“ по заявление от 29.09.2025г. Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално условията на Наредбата за условията и за издаване на визи и определяне на визовия режим и закона за чужденците в Република Б., за получаването на виза и последващо право на пребиваване.

Към заявлението албанският гражданин е приложил двустранно подписан, но без дата трудов договор с „Веста строй БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] с длъжностна характеристика за длъжност „общ работник, строителство на сгради“; декларация по т.20 на §1 от ДР на ЗЧРБ за предоставяне от български гражданин на адрес на пребиваване в РБългария; застрахователна полица; свидетелство за съдимост; банково удостоверение за наличност по сметка, копие от паспорт.

За К. Ж. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ от Агенцията по заетостта за срок от 3 години, видно от писмо рег. № 81447/11.09.2025г. от началник сектор в Дирекция „Миграция“ до работодателя „Вест строй БГ“ ЕООД.

Съдът, по искане на ответника е изискал от ДА „Национална сигурност“, даденото в хода на съгласувателната процедура за издаване на виза „Д“ на К. Ж. становище. Постъпил е класифициран том рег. № RB202001-001-03-М-6-158/15.01.2026г., съдържащ изготвеното и изпратено до директора на Дирекция „К. отношения“ – МВнР на 24.10.2025г. отрицателно становище. Като се запозна с него, съдът констатира множество неточности, например: наименованието на проверената от ДАНС фирма на работодателя не съвпада с наименованието на работодателя, посочен в трудовия договор, сключен от К. Ж. и приложен към заявлението, както и името на едноличния собственик на капитала е различно, видно от представено по делото извлечение за актуалното състояние от Търговския регистър към дата 09.02.26г. (лист 49); в становището се говори за турски граждани, а процесният заявител е албански гражданин; приема се, че трудовият договор на К. Ж. е бил сключен на определена дата, а приложеният по делото на лист 18 е без дата; изразено е категорично становище за нищожност на трудовия договор, без да се отчете обстоятелството, че нищожността на един договор се обявява винаги по съдебен ред, чрез предявяване на установителен иск в компетентния според материалния интерес по договора районен/ окръжен съд. Направеният след извършената проверка в становището на ДАНС извод е дословно възпроизведен в оспорения отказ за издаване на виза, а именно: не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо пребиваване в РБългария, респективно страни от ЕС.

В съдебно заседание е разпитан като свидетел В. М. Д. – собственик на строителната фирма „Веста строй БГ“ ЕООД, с която жалбоподателят е подписал договор за работа. Заявява, че няма работници чужди граждани във фирмата, има едно момче албанец, на което сега му е излязла документацията, както и други, които са в процедури. Познава жалбоподателя, познава го от А., запознали са се миналата година, юни месец, когато е ходил лично в А. да види момчетата, които искат да работят при него. Той (К. Ж.) си работи там (в А.). За свидетеля било много важно да могат да четат проектите и чертежите, да са технически грамотни, имало много кандидати, но не всички стават за тази работа. При тях за работа идват доста роми от малцинствата, пробват се, но после бягат, идват когато си поискат и си тръгват, когато си поискат. Във фирмата има достатъчно българи, но са нужни още работници, а албанците работят коректно. Договорът са го подписали, защото за кандидатстване му трябва договор и свидетелство за съдимост, договорът са го сключили във връзка с процедурата по кандидатстване за виза. Секретарката в счетоводството е занесла договорите на жалбоподателя и още мисли три момчета, били са в Б. на гости преди 3-4 месеца. Свидетелят Д. разписал договорите и ги оставил на секретарката, най – вероятно са идвали в офиса да подпишат, Ади М. ги е докарал. Собственикът на фирмата – работодател заявява, че лично не е видял с очите си, когато е подписан договора, но К. Ж. е човекът, когото иска да вземе на работа.

Съдът е допуснал по искане на жалбоподателя Съдебно – графологическа експертиза на подписа на К. Ж., поставен в подписания и приложен по делото Трудов договор. Според заключението на вещото лице, което допълнително е разпитано в съдебно заседание, подписът, положен от името на К. Ж. за „Служител“ в трудовия договор, без дата, сключен между „Веста строй БГ“ ЕООД, представлявано от В. Д. – работодател и К. Ж., гражданин на А. е копие на подпис, положен от К. Ж., както и изписването на името на служителя е изпълнено от К. Ж..

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложени са заповеди за компетентност на ЗКС в Посолството на Република Б. в Р. А., издадени от Министъра на външните работи и от Посланика в българското посолство. Същият се явява незаконосъобразно издаден, поради липса на доказани по делото, изложените в него фактически основания на административния орган, мотивирали го за отказ.

С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на основание чл.163, ал.3 вр. с чл.170, ал.1 АПК на ответника, че трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочения в обжалвания акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Липсата на доказателства за наличие на фактическите основания, изложени в „Допълнителни забележки“ на Стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, води до невъзможност за преценка, дали правилно е бил приложен материалният закон при издаването му.

В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл.10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и т. 23 - е представил документ с невярно съдържание или декларирал неверни данни.

Фактическите обстоятелства, описани в стандартния формуляр ответникът е подкрепил с

изисканото от съда отрицателно становище на ДА“НС“, което обаче съдържа известни неточности и изводи за валидността на трудовия договор, които не са от компетентността на ДА“НС“, а на съответния районен съд. По делото беше разпитан собственикът и управител на фирмата работодател „Веста строй БГ“ ЕООД, който заяви, че лично е извършил подбора на работници в А. и желае заявителят да работи в неговата строителна фирма. Същият е подписал и нотариално заверена Декларация по т.20, §1 от ДР на ЗЧРБ, че ще осигурява адрес на пребиваване на албанския гражданин за целия период на пребиваването му в Б.. Съдебно – графологичната експертиза, изготвена от вещото лице В. категорично опровергава съмненията за неавтентичност на подписа в договора, сключен между „Веста строй БГ“ ЕООД и К. Ж.. Липсата на изписана дата в представения договор е обяснима, с оглед задължението, което възниква за работодателя по чл.62, ал.3 от Кодекса на труда в тридневен срок от сключване на трудовия договор да го впише в регистъра на заетостта, поддържан от Национална агенция по приходите. Представеният договор е по-скоро проект, който може да се превърне в действаш договор с дата на сключване, считано от която възникват съответните задължения и правни последици за страните, само при условие, че работникът – чужд гражданин получи необходимите документи за влизане и престой в РБългария.

В изложението смисъл, видно от писмото на Директора на Дирекция „Миграция“ - МВР е предоставен достъп до пазара на труда в Република Б. на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от три години на К. Ж., а представените документи и направените от апликанта изявления съдът намира, че доказват достатъчно убедително целта и условията на заявеното пребиваване, предвид, че същите бяха допълнително подкрепени и от събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ във връзка с издаденото вече от Дирекция „Миграция“ - МВР разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ, като при необходимост да изиска и допълнителни такива от ДА“НС“.

При този изход на делото, на жалбоподателя на основание чл.143, ал.1 от АПК се дължи присъждане на поисканите от адв. Г. разноски, които възлизат на 665,27 евро /шестстотин шестдесет и пет евро и 27 евроцента/.

С определение от о.с.з., проведено на 06.04.2026г. съдът е задължил жалбоподателя да внесе в 7 дневен срок допълнително 200 евро - възнаграждение за вещото лице по приетата Съдебно – графологична експертиза, която сума до момента не е внесена по сметката за вещи лица на АССГ, поради което следва страната, която е загубила делото да я плати.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Ж. – гражданин на А. Отказ от 18.11.25г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република Б. в [населено място], Република А. по заявление от 29.09.2025г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивната част на решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на К. Ж. – гражданин на А. разноски по делото в размер на 665,27 евро /шестстотин шестдесет и пет евро и 27 евроцента/.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати по сметката за вещи лица на Административен съд София – град допълнително определеното от съда възнаграждение за експертиза в размер на 200 /двеста/ евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: